

SABADELL FEDERAL

Setmanari Porta-veu del Partit Federal

ANY II.

Núm. 52

DISSABTE 5 Septembre 1914

Els originals no's tornen

Subscripció mensual, 50 cts.

Nombre solt, 10 cénts.

Redacció i Administració
JARDÍ, 7 i 9

Dels articles ne son responsa-
bles els seus respectius autors

A l'entorn del conflicte europeu

El nostre distingidíssim amic, el jove propagador dels ideals socialistes En Andreu Nin, ens ha enviat el següent article que publiquem amb veritable gust:

Les víctimes del militarisme germànic

LIEBKNECHT

Qué és lo que no s'ha dit i repetit contra el socialisme alemany des de que va declarar-se la guerra!

Que'ls diputats socialistes en el Reichstag havien aplaudit al Kaiser, que li havien donat la mà fraternalment, que s'havien posat incondicionalment al costat dels patrioters imperialistes, apoiant llur abominable afany de dominació i de conquesta!

Rès més apartat de la veritat. Malgrat les dificultats amb que's realitzen les comunicacions, ens arriben noves d'Alemanya que venen a confirmar que'ls nostres companys han complert amb llur deure.

El socialisme alemany ha fet tot lo que estava en la mida de les seves forces per a evitar l'hecatombe que estremeix d'horror a l'Europa. El Comité Directiu del Partit, va publicar un vibrant manifest, plè de violències contra el Kaiser i la seva política; el

«Vorwaerts», com així mateix tota la premsa socialista, abrandats en santa indignació, han fet arribar fins a l'entranya del poble la convicció de tota l'immensa injustícia de la guerra, manifestacions de protesta s'han celebrat per tot l'Imperi...

No devia ésser tant conformista i pacífica l'actitut del Partit, quan s'han pres mides rigorosíssimes contra els seus organismes; s'han clausurat els centres, s'ha sospès la publicació d'un gran nombre de periòdics, i els capdavaners socialistes més caracteritzats per les seves idees antimilitaristes i la seva ferma oposició a la guerra, han sigut afusellats.

Víctimes d'aquestes terribles repressalies, han caigut dos dels més valiosos i entusiastes lluitadors: Rosa Luxemburg i el diputat Liebknecht.

Rosa Luxemburg—de l'obra de la qual ens reservem ocupar-nos més tard amb l'extensió que's mereix—representava en el socialisme alemany l'orientació francament revolucionària enfront el revisionisme de Bernstein i el burocratisme sindical. Era una escriptora notabilíssima, dotada d'una vasta i sòlida cultura; i una fogosa i vehement oradora, que amb la càlida i arrebatadora eloqüència de la seva paraula s'emportava a la multitud.

Recentment, li havia sigut imposada la pena d'un any de presó per haver aconsellat

als obrers en un miting socialista, que, en cas de que esclatés la temuda guerra amb França, es neguessin a disparar contra els que no eren més que'ls seus germans.

Desapareguda aquella gran figura que fou l'Angust Bebel, Liebknecht era actualment la personalitat més revellant de la «Social Demokratie». La seva valenta i enèrgica actitud en el Reichstag, en l'escandalós afer de la casa Krup, i en totes aquelles qüestions en que era precis deixar ben clavada la bandera de la puresa dels ideals i de l'integritat política, li havia conquerit una forta corrent de popularitat i de simpatia. Kautsky és a Alemanya el terroritzador, el deixeble més pur i rígid de Karl Marx, però en Liebknecht, a un coneixement profund i complert del socialisme científic, a unes condicions intel·lectuals extraordinàries, s'hi ajuntava una acció constant i enèrgica, d'organització i d'agitació, en els sindicats, en el miting i al Reichstag.

La seva mort representa una pèrdua incalculable, immensa per a la «Social Demokratie» i per a l'Internacional. Com a millor homenatge a la seva memòria, reproduïxo a continuació uns fragments escollits d'una conferència seva, que ja fa temps tinc traduïda, i que és una prova de la generositat del seu esperit, i de la fermesa amb que sentia els seus ideals, pèls quals acaba de morir gloriosament:

«Cada organització obrera es un ramal de la civilització actual, plantada en el fèrtil camp de l'humanitat; és una escola lliberadora, menaçada i insultada pèls vencedors dels camps de batalla; és una porció del món nou que sorgirà poixant de les runes de la nostra societat moribonda.

Coincideix amb el començament d'un nou segle l'aparició de dos móns, prest a combatre fins a la mort: el món dels que tot ho posseeixen i el món dels que no posseeixen res; el món del capital i el del treball; el món dels opressors i el dels oprimits; el món de la Burgesia i el del Socialisme, dos móns diferents per llur finalitat; llurs esperances i llur filosofia, dos móns que no poden coexistir, sino que l'un ha de deixar lloc a l'altre».

«Durant la guerra de 1870, que passà l'Europa a sang i a foc, les flamarades dels canons i la claror sinistre de les ciutats incendiades deixaren vesllumar aquests dos

móns antitètics; per un cantó, els defensors del vell món, predicant l'odi i el menyspreu contra un poble veí, representant l'homicidi en massa com el fi més enlairat dels homes, excitant per tots els medis, les passions en els cors, ofegant els dictats de l'intel·ligència i la veu de la consciència; per altre costat, els defensors del nou món, tranquils davant la bruxent torrentada, impassibles en mig les ubriagueses del deliri nacional, fermes, immutables a despit de les censures, de les denúncies, dels atacs i de les persecucions, però menyspreuant als adversaris i dient-los: «Lo que vosaltres proclameu els deures més sagrats, nosaltres ho condemnem com a inhumà; lo que vosaltres afirmeu ésser lo més noble, xoca amb els progressos de la raó i de la justícia.

«L'home que viu més enllà de les nostres fronteres, és home com nosaltres; els pobles som germans i, enlloc de matar-se, s'estimaràn. L'homicidi és sempre homicidi, encara que assassins i víctimes difereixin per la llengua i pèls costums. L'homicidi és un crim i el crim resta crim, amb major motiu si's perpetra en gran escala. El resultat no canvia pas l'injustícia en justícia.

«Lo que vosaltres anomenau glòria és per a nosaltres una vergonya; lo que vosaltres califiqueu d'honor es per a nosaltres un deshonor; la victòria de la qual us vanteu es per a nosaltres el triomf de la barbarie. La guerra, per més gloriosa que pugui ésser, es per a nosaltres un atentat contra el sant esperit de l'humanitat, una calamitat tant per al vencedor com per al vensut.

«El mot *Patria* que tenim constantment als llavis, no té per a nosaltres cap valor; és un principi reaccionari, enemic de la civilització; l'humanitat no's deixa confinar en límits nacionals; la nostra patria es tota la terra; *ubi bene, ibi patria*, allà ont podem viure i ésser homes, allà es la nostra patria; la vostra patria no es per a nosaltres més que un lloc de miseria, una presó, una mena de vedat en el qual som la caça a qui's persegueix i aont la major part de nosaltres no trobem ni un petit lloc per a reclinar la testa.

Ens anomenen «sense patria» amb menyspreu i sou precisament vosaltres els causants de que no tinguem patria».

«El socialisme, no l'han mort pas amb les persecucions. Viu a París, després de la

«Commune» i a tot França i a Alemanya i a tots els països civilitzats; viu en l'esperit de tot home del poble que té un cor per a sentir i un cervell per a pensar. La burgesia no pot pas matar a tots els treballadors, i adhuc suposant que pogués aconseguir-ho, qué hauria obtingut? No hauria comés més que *un suïcidi*.

La burgesia existeix pels obrers; *sense* obrers no pod viure i es *pels* obrers que ha de morir. No pot pas sortir d'aquest dilema.

«La sang i els instruments de tortura» no poden aturar el moiment socialista.

S'intentà inútilment a París en 1848 i, amb els mateixos resultats, amb el carruatge parisenc del mes de maig de 1871.

De la mateixa manera que la *Commune* fou la resurrecció de la Revolució de Juny, la mateixa *Commune* tornarà un jorn a aixecar-se, i aquestes explosions es repetiran amb una força creixent, fins al dia en que el vell món haurà ja agotat tots els ressorts i caurà en runes, a menys que no's descobreixi un camí pacífic.

La força brutal es incapaç d'acabar amb el socialisme. El que té consciència dels seus drets, no coneix el temor. Que'ns empresonin, que'ns matin: la nostra causa no'n patirà. L'esperit indomptable què feu somriure als primers cristians en el martiri, anima així mateix als socialistes. Nosaltres avancem per la via que'ns assenyala la nostra convicció i com una columna que va a l'assalt veient aclarir els seus rengles sota'l foc de l'enemic, avancem dreturerament cap al nostre fi, sense deixar-nos aturar pels cadavres que entrebanquen el camí.»

ANDREU NIN.

IDEOLOGIES

LA GUERRA

No registrarà jamai la historia un cas patològic més agut ni més pernicios de bogeria destructora que'l que s'ha apoderat de tots els governs de totes les nacions que s'anomenen civilitzades. Crec més; estic en la seguretat de que estem presos d'un profund desviament psicològic quan mes ens vanem d'esser civilitzats.

Sols destrucció, aniquilament, barbarie, es el resultat forçós de les energies dels nostres gover-

nants. La seva missió es sols inspirar 'l terror. La seva obra es sembrar la destrucció i la mort.

No pensen pas en fer feliços els pobles estudiant el fons del mar i revel·lar-nos els seus grans i atractivols misteris; no pensen pas en estudiar la geografia de la terra, la seva fauna i la seva flora; ni en descobrir-nos els seus grans tresors d'energies, de força i de vida i la seva incomparable bellesa; sols pensen en projectes per a destruir l'humà llinatge, per a fer naufragar les naus enemigues, per a sepultar en el fons del mar a milers de vides, per a aixecar llurs troncs sobre'ls óssos dels sers humans, per a aixecar llurs palaus amassats amb la sang de germans nostres.

Sempre la guerra, que simbolitza tots els crims i totes les injustícies, ampra la activitat de tots els governants, de totes les nacions civilitzades. En nom d'una falsa patria, qu'es el compendi de tots els odis i de tots els egoismes, s'han assassinat milers i milers d'homes. En nom de la religió, qu'es el compendi de totes les infamies i de totes les tiranies, s'han sacrificat milers i milers de vides. En nom de tal o qual doctrina econòmica o política, qu'es sempre'l compendi de totes les esclavituts i de totes les miseries, s'han assassinat milers i milers d'homes. Sempre la sang ha servit per a escriure la historia de les nacions.

Si la guerra no fos prou afrosa amb tots els seus horrors i amb tots els seus exterminis, ho seria bé prou en el fet senzill de qu'en ella no vens mai el més just, sino el més fort. Per aixó els governs de totes les nacions han mal-gastat la fortuna dels pobles empobrits per a sortir triomfadors en llurs ideals de mort i d'extermini.

LUDOVIC PETRUS.

Una pàgina humana

Enfront de les exuberancies d'un esperit guerrer i militarista que de tan en tan flo-reixen a casa nostra, nosaltres hi oposarem una idea corprenedora que en Lloyd George endreça als homes de cor de tot el món, per a final de la horrorosa tragedia que te casi tota l'Europa tacada amb sang. Es com una mena d'Apoteosi d'Humanitat i de Justícia.

Diu en Lloyd George:

«Tots els marbres i bronzes, aixecats en llaor i record de tots els hèrois guerrers, han d'esser enderrocats. Una hecatombe formidable i única, com si diguessim, per

els Alexandre, Carlemany, Juli Cèssar, Napoleó, Prim... per a tots els altars educadors del gust a la sang, de les passions ancestrals de la destrucció i la mort.

S'ha d'acabar amb el darrer marbre que perpetui al darrer hèroi; s'ha d'acabar amb el darrer bronze que perpetui al darrer conqueridor.

S'han d'esquinçar com a cosa inhumana i abominable tots els fulls de la història que glorifiquin les armes; s'ha de cremar com una cosa infecta tota la literatura guerrera qu'exalta la ferotgitat i el crim...

Pau als hèrois! Silenci per als hèrois! Oblit per als hèrois!

El fum que la pólvora aixeca avui sobre la Europa pecadora, ha d'ésser el darrer incensari que's cremi en holocauste dels déus de la guerra.

El nom de la Patria, tremolant en els colors de la bandera, ha d'ésser l'orgull d'una civilització: Shakespeare, Kant, Laplace, Goethe... Sols els genis benefactors de la humanitat, tenen dret al marbre i al bronzo de la plaça pública, a l'admiració de la nova generació qui puja, qui pujarà, orfa de pare, amb el record d'aquell pobre pare francès, alemany, anglès, belga, austriac, rus, serbi, que morirà a la guerra víctima de la exaltació estúpida de les passions en furia...»

La fortaleza espiritual

Hay en Bruselas un monumento, un bello monumento erigido a la memoria del que fué aquel gran hombre llamado Francisco Ferrer. ¿Habrà aún en el corazón de esos feroces alemanes, en el que sobresale un odio ancestral, una ira terrible hacia aquel bloque perpetuativo de un mártir de su opuesta religión, y le derrumban de un cañonazo?

Porqué la Alemania representa la tiranía, el odio a toda idea de libertad, y en nombre de unas religiones muertas, absurdas, irreales, pretende absorber y oprimir todo eso en sus garras de águila hambrienta, en cuyas alas lleva impresa una palabra que es toda una historia de dolor y de sufrimientos, la palabra «imperialismo».

Y la columna que se alza en Bruselas delante de todos los hombres y de todo el

mundo, es precisamente la columna representativa de toda una gama de palabras, de todo un poema, de todo un himno que canta a dentro nuestro como una canción eterna y siempre nueva, canción escrita con sangre y forjada al sonar de los fusiles; es la canción de los pueblos cultos, civilizados: es la Libertad.

Ahora los alemanes están en Bruselas, lo que quiere decir que hay la religión contra el laicismo. Y en la obsesión con que se dirigen a París, más por odio a la República que al pueblo, más por odio de religión que de casta, nos revela claramente que la estatua de Ferrer puede que se alce poco tiempo en la plaza de Bruselas. Lo que no han podido hacer miles y miles de telegramas y protestas de los reaccionarios, lo puede hacer un solo disparo.

Esa estatua es la contraposición más contundente, el obstáculo más formidable, la fortaleza más bien defensada, la trinchera que no se puede salvar, porque en contra de ella no bastan asedios, no bastan capitulaciones, no bastan asaltos, no bastan cañones de tiro formidable, no basta todo el odio de una raza ni toda la ira de una religión. En contra de lo que significa libertad no puede nada de lo inventado hasta hoy, y la estatua de Ferrer es la reivindicación de la libertad que un día quisieron enterrar a la fosa con el propio cuerpo de Ferrer.

Puede caer la ciudad de París, puede caer la estatua de Ferrer, pero la mano alada que hizo aquel pueblo admirable y la que hizo alzar aquel monumento, se pondrán delante de los fusiles, harán bajar las relucientes espadas, harán pasar los redobles de ataque de los tambores con un movimiento tan imperioso delante de los mismos, que parecerá como si dos grandes alas, inmensas y poderosas, amparasen de todo mal aquellas dos cosas que no pueden, que no deben morir.

FEDERICO REYES.

Els sarcòfags son les caixes guardadores de la maquinaria humana qu'el Temps ha arreconat per gastada i vella i l'ha feta digne del repòs etern.

=== ECOS ===

EN el carrer de Turull hi havia un temple que, naturalment, s'hi adorava la rel·ligió de Crist. Avui aquest temple, mitat iglesia, mitat convent, on hi sojornaven unes monjes, ja no existeix; per a mellor expansió seva s'ha traslladat al carrer de Madoz, en la casa on, segons se diu, hi havia fet estada el diable en forma d'unes dones, segurament que ara elles amb els seus cants, amb les seves oracions i amb les seves aigües beneides haurán ja tret d'allà tota ombra malestruga, tot ombra de mal instint, tot ombra de mals desitjos.

Ara, doncs, en l'antic convent s'hi aixeca una fàbrica i allà on hi havien els altars, els confessionaris, les piques d'aigua beneida, les imatges, els retaules, el chor que elles hi feien les rituals psalmodies i els cants al Senyor, no s'hi veurán res més que estris de treball, màquines que funcionarán; les monjes serán convertides en obrers; la rel·ligió de Crist en la rel·ligió del Treball; els cants al senyor, en el ritual soroll de màquines, de voltar de correitges, del trepidar constant de tot lo que donará vida, ben o mal pagat, als obrers que hi treballin.

Havem vist, tot passant, de dia en dia, el canvi sofert en el local que hi havia el temple, temple no alçat a la grandesa de Deu ni a la divinitat de la seva doctrina, perquè els locals que son aixecats en nom d'una rel·ligió no poden ésser destruïts, perquè la rel·ligió els hi dona un misteri sagrat que no passa més enllà de les seves portes, misteri que escampen arreu aquelles monjes, filles de la Verge i germanes de Deu, es un misteri perquè aquestes dones no donen cap fruit del seu ventre, tan sagrat com el de la Verge, es un misteri perquè tenen un amor, però es platònic, estèril, son estoïques davant dels homes, només serveixen per els malalts les seves mans blanques, que els cuiden com a filles sense pare, com mares sense fills, com a esposes sense espòs, com a germanes sense germà... Per aixó aquell local, que guardava tants recorts d'aquelles dones, que tant sols aquelles parets havien profanat la seva nuditat en els obscurs locutoris, allà on potser les seves oracions eren regades en llàgrimes, no podia ésser destruït, el misteri, el misteri hi viurà sempre...

Havem vist també l'hora sagrada de veurer caurer, per sempre més, el signe de la divinitat d'aquell temple. Era al matí. Allà on s'hi alçava aquella petita torreta, a faisó de campanar, en la que hi penjava una sola campana, aquella campana que tantes voltes havia tocat arrebat quan feia mal temps i quan s'hi celebraven solemnitats

per el senyor, demunt, doncs, d'aquell petit campanar s'hi alçava feble, raquítica, una creu de ferre, i quan els paletes la tiraven a terra, caigué primer, avans que tot, aquella creu, que semblá talment com si caigués tota una rel·ligió, com si caigués el mateix Deu, com si caigués la fé, com si caigués lo que fins allavors havia sigut un signe de credulitat, un objecte de veneració, i la seva caiguda representés la fi d'una rel·ligió, la fi d'un Deu, la pèrdua d'una fé, d'una credulitat, d'una veneració, com si de cop hagués desaparegut el símbol representatiu del Gòlgota i s'haguessin tancat per sempre més les taules justicières del Messies, semblava, en fi, que les divinitats no si-guessin res davant de la escarpa destructora d'un paleta.

Pel demés s'ha de convenir, per aixó, que hi ha edificis destinats purament per a la esclavitud: després d'un convent de monges, una fàbrica per a obrers. Consolem-nos tot pensant, amb tot, que'l progrés ha avençat al retrocés, en que en lloc d'una torreta en la que hi havia una creu i una campana que tocava arrebat per el mal temps i per les solemnitats del Senyor, s'hi alça avui una no gaire esbelta xemeneia que a voltes fuma, fuma amb veritable desesper...

CADA dissabte rebem la "Revista de Sabadell" i aixó ens extranya molt. No sabem perquè ha d'ésser el dissabte el dia que la minúscula "Revista" traspasa la porta de la nostra redacció. Segurament deu ésser que sols el dissabte la "Revista" se posa les mitges netes per anar de visita.

Pel demés algú dirà: no apareix el dissabte el vostre setmanari? doncs només teniu dret a rebrer una "Revista". Ull per ull i dent per dent, que deia Talió. Si no es aixís, dirà un altre, serà per esperit de economia, per un pur ideal de botiguer? No, contestarem a un i altre, aixó no més ho fa un ignorant, un mal educat, un que malgrat la seva vellesa desconeix totes les pràctiques periodístiques, es a dir aixó no més ho pot fer-ho un orgue d'en Turull.

EN el Centre Català hi varem veurer aquest dia —una diligencia ens obligà anar-hi— uns lletrerets que deien Helados i Mantecados, fent honor a la seva fe d'intransigents catalanistes. Deu ésser, segurament, a causa de la seva reforma, perquè algun burócrata que hi ha anat de nou, conegui que son tan inofensius, que fins tranzigeixen amb els rótuls del seu jardí.

Notes i comentaris

Per el Sr. Arcalde

Els veïns del carrer de la Concepció i Casanovas que s'abasteixen d'aigua en la font que hi ha instal·lada en el carrer de Casanovas, estan justament alarmadíssims per la falta complerta d'aigua en aquella citada font. Essent com son aquelles barriades habitades per obrers i molt populosos per cert, la escassetat d'aquest indispensable element se fa sentir amb més motiu. L'encarregat d'obrir i tancar aquella aigua se l'hi han fet una multitud de queixes més per el seu puntual complir l'acort que li donen de tancar-la, trovant-se que algú se n'ha d'entornar amb un cantí buit i una galleda plena. El citat empleiat contesta sempre amb evasives respecte a les protestes que se li formulen, arribant fins que un municipal que passava per allí i també li digueren l'injustícia que allò representava contestà que encare gracies que'n donessin.

Per lo tant, traslladem el prec a V. per que hi posi el degut correctiu o quan menys que miri d'arreglar aquest ja enutjós assumpte, si no vol que algun dia tinguem de deplorar lo que està a la mà de V. evitar-ho.

La puja del pa i l'estat actual

Amparant-se amb les actuals circumstancies de la guerra europea, son alguns els flequers que han apujat el preu del pa i això indubtablement farà més precaria la situació de les famílies dels proletaris que seràn les primeres en rebre les conseqüències del actual conflicte quan amb més intensitat se vagi fent sentir entre les mateixes.

En aquestes hores angunioses en que una gran interrogació s'obre davant nosaltres respecte a l'avenir, haurien de procurar els flequers a no abusar de les presents circumstancies anant apujant paulatinament el preu del pa.

Fent tots un petit sacrifici s'aconseguiria evitar l'alarma que això ha fet neixer, ben justament, entre la gent obrera.

Els nostres educadors

En la escola elemental que dirigeix en Domingo Colillas, s'han posat en venda en els alumnes qu'en vulguin, uns bitllets d'una

rifa de varis objectes que un tal Cutal, representant de papers de fumar, celebra en combinació amb la loteria de Madrit.

No sabem per quin objecte el senyor Colillas permet la venda d'aquets bitllets en la seva escola; lo que sí sabem es que la introducció de les rifes en les escoles es una immoralitat.

La rifa és un joc d'atzar, i tots els jocs que portin aparellats el guany o la pèrdua d'interessos, son immorals. Això deu saber-ho el senyor Colillas.

Tots els quins se dediquen a educar infants, haurien d'estar ben compenetrats de que unicament el treball i les energies esmerçades noblement duen el ben-estar del individu, i que ensenyar-los-hi que poden esperar quelcom de la sort, es fer ciutadans tontos i bagarros.

Més dels que no baden, encara

Sembla que'l Director de la Banda Municipal, senyor Masllovet, s'ha enfadat per lo que li deiem la setmana passada i ha fet sortir un insolvent per a que'l defensi. Pero com que lo del senyor Masllovet no te defensa, ni lògica, ni precedents, llur defensor ha de dir quatre vulgaritats per a sortir del pas més o menys airoament. No ha dit que d'això en te la culpa el lliberalisme, pero poc se'n manca.

Empro nosaltres, per això, tornarem a la nostra taleia. Si el senyor Masllovet havés demanat un mes de llicenciament—posem per exemple—per a reposar de les fatigues que li reporta'l dirigir una Banda qu'ho fa tan malament (1) com la nostra, hauriem callat, perque creiem que tot-hom te dret al sant repós. Pero el senyor Masllovet ha demanat un llicenciament per anar a desempenyar un càrrec tal vegada més ben reanumerat que'l que desempenya en la Banda, deixant-se la porta oberta per un cas de que aquell li vaigi malament, demostrant amb això que es un dels que no baden.

Aquí, si hi ha algú qu'ha badat es l'Ajuntament, o si es vol que no hagi badat, direm

(1) Si diem que la nostra Banda Municipal ho fa malament, no ho diem pas perque siguem enemics d'aquesta institució. Tots els qui en la nostra ciutat tenen cultura musical poden confirmar l'afirmació nostra. A més la nostra entitat es la que ha donat més vida a la Banda, d'ençà que existeix.—N. de la R.

que l'acort que va pendrer otorgant aquest llicenciament al senyor Masllovet, es un acort parcial, particular, injust, car no creiem que concedís a cap més empleat lo qu'ha concedit al senyor Masllovet, en perjudici dels interessos comunals.

Digui lo que vulgui el defensor del senyor Masllovet, estem convensuts de que la opinió pública ens dona la raó i aixó ja'ns basta.

Per a la llibertat de F. Moliner Salcedo

El digníssim diputat a Corts per Tortosa, En Marcellí Domingo, ha portat a cap diferents gestions per a la llibertat provisional d'aquesta victima del caciquisme. Per l'impressió dominant sembla que serà un fet aviat, conseguint aixís la cooperació de tan distingit correligionari als nobles ideals de progrés i cultura.

Noves

Diumenge va donar-se en el bosc de càn Tarrés, de La Garriga, una representació de "La Viola d'or", rondalla bosquetana en tres actes, original

del cel·lebrat poeta n'Apeles Mestres, amb música del eminent mestre compositor en Enric Morera.

Per no disposar d'espai no'n farem una ressenya com voldríem, amb tot, farem constar que dita representació constituí un aconeteixement tan artístic com económic, doncs assistiren a dita representació més de set mil persones, sortint-ne complasquíssimes.

—En l'Academia de Belles Arts hi ha hagut fins ara exposat un magnífic retrat de gran tamany de la nostra compatricia la malaguanyada pianista Maria Granés, obra del notable fotògraf senyor Vilatobá.

—Els obrers forners de nostra ciutat han declarat el boicot a la casa Pau Sampere, per negar-se a cumplir lo estatut en unes bases firmades entre el sindicat d'obers forners i el Gremi de patrons forners.

—Demà, diumenge, a la tarde, se celebrarà en nostra societat un gran ball de tarde que, com de costum, serà executat a piano.

—La secció excursionista d'aquesta entitat "Brot Vallesenc", convida a tots els socis que tinguin el gust d'assistir-hi a la excursió que tindrà lloc el proper diumenge, 6 del corrent, a la hermosa miranda de Sant Mateu. Passant per Santiga, Santa

gítima participació, se vegé als 60 anys, pobre, malalt, abatut, sens déureli res el passat ni poder esperar ni demanar-li res al pervenir.

¿Quin llàç el subjectaria a la vida?

¿Quí diu que la religió?

¡Pobre treballador! Ni aquest podria ésser per ell un consol.

Ni les verges dels altars descendir-en mai commogudes per les llàgrimes del pobre per a fer-ni donació d'alhajes ni corones, obra de la mentida pietat, ni'ls cants de la Iglesia ressonaren jamai vora'l sepulcre dels menesterosos.

11 Març de 1905.

SUICIDI

Registra la crónica negra d'aquesta setmana un suícidí més.

Un treballador vell i malalt s'ha disparat un tret.

Havia arribat aquest suícidí als xeixanta anys. Ni la passió ni l'atolondrament han posat en ses mans l'instrument de mort.

Se tracta senzillament d'un rendit que ha volgut lliurar-se de la càrrega de la vida, perquè la mort ja tardava massa.

La vida es per els més dels que produeixen i treballen una molestia.

Mentres s'es jove la esperança sosté les forces del desheretat.

Trista sa condició, plena de fadigues, la vida, se pot soportar perquè's confia millorar-la. No's conseguirà tal volta per la perseverancia ni'l treball, qu'el repetit exemple qu'altres

Perpétua, Mollet, Montmeló, Vallromanes. Font d'en Gurgui i Sant Mateu.

El retorn es farà en tren desde Premià de Mar.

Punt de reunió per a la sortida, a les 4 del matí del propi dia al extrem del carrer de les Tres-creus, prop de la via fèrria.

Cal emportarsen provisions per tot el dia.

Els gastos de la excursió seran de 1'90 ptes.

—En virtut d'una denuncia soferta el nostre estimat confrare "Els Miserables", ha sigut detingut el valent escriptor en A. Samblancat.

—L'Ajuntament en la última sessió acordà obrir nou concurs per a la provisió d'una plaça de peó de l'Escorxador públic.

—Desde el principi d'aquest mes ha començat a sortir a la tarde el diari "El Socialista".

—El diumenge i dilluns pròxims, celebraran la seva festa major, amb diferents festetjos, els veïns pobles de Sant Quirse i Santa Perpètua de Moguda.

—Avui dissabte, nit, i demà diumenge, tarde i nit, tindran lloc escullides sessions de cine i varietés en els teatres Camps de Recreu, Cervantes i saló Imperial.

Els automòbils de "La Llorensana"

En un altre lloc publiquem l'anunci del horari per el servei d'automòbils que te aquesta entitat per el trajecte de Sant Llorens Savall, Castellar i Sabadell.

Aquets automòbils estan conseguint dia per dia un éxit extraordinari, degut, primer que tot, per satisfer una imperiosa necessitat, i segon, per complir els seus cotxes fins a lo més exigent que's pugui demanar, doncs ademés de la seva seguretat en la construcció, tenen totes les comoditats possibles.

Felicitem al senyor Puig, més conegut pel «Peixeté», per la millora introduïda en nostra ciutat i que afavoreix fortament als diferents comerços i indústries que fan els dos veïns pobles amb la nostra ciutat.

Impremta de J. Sallent i Prat; Sant Quirse, 32; Teléfon 520

ofereixen no permet esperar-ho; però ¡qui sab! un canvi en la organització social, alguna afortunada casualitat: el pervenir té d'afalagador lo que té d'inexcrutable.

Passen els anys, als estímuls de la força inmanent de la primera joventut, segueixen els amors d'una família criada a despit de tots els obstacles i amb la acceptació de totes les resignacions.

Si aqueixos amors segueixen tenint realitat, ells ens sostindran fins que la mort ens venci, ells mantindran com una obsessió precisa, qui sab com una mentida amb la que necessitem enganyar-nos, l'ilusió i l'esperança.

Si aqueix estimul falta, el menos escrupulós se preguntará algun dia el perque de sos esforços.

Treballar anys i anys amb la esperança posada solament en lo passatjer, tal volta en lo irrealitzable, es massa.

Qui puja mandrosament la dreta costa carregat amb la enfermetat i el desengany sapient que res ha de trovar en el cim, ¿qué pert

en rendirse a la fadiga i ajassar-se en el camí?

Aqueix desgraciat treballador havia, durant mitg sigle, sacrificat son esforç en benefici dels demés.

Si fou agricultor s'assegué a la taula tots els dies pensant en que algun jorn podria veure en ella les exquisitats que amb el producte de son treball disputaven altres.

Si industrial, se dormia totes les nits pensant en que una n'arriaria en que ell i ls seus participarien del confort, qu'altres en quines caixes afluia fos en or, l'esforç del proletari.

Si miner, el soroll del metall caient desde el filó a la vagoneta de transport, o bullint en riu de foc en els canys de la fundició, més d'una volta'l deuria despertar acompanyat de visions màgiques en que la fantasia li adjudicaria el paper d'amo i senyor de tan tresor.

I éll, que tenia per l'esforç, en aqueixa cadena interminable qu'enllaça i confón tots els sumants del treball, en la suma del total progrés, éll que per aqueix esforç com cooperador de la suma riquesa social tenia en ella una lle-